

Рецепт коктейлю
Мартінес

(перед вживанням
стряснути)

З моїм віслючком-пастухом
я їду до Відрієшу

Я просто гекатиму
під омелою

Плеулісти

My December Darling

catch flights, not feelings

Welcome to the Night Shift

Coquito & Chill

The Happily Ever After playlist

Мені байдикує
на подвір'ї під
лилькою

Моя густа поздівіснена мрія
і є посланимцем миру
та щирого кохання

Ранкова зірочка
освітлює мій шлях

Лейх-
Вістерія

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Каталіна

— **Т**ляньте-но! А ось і Ейден! — Моя сестра Габріела махає рукою в бік стійки адміністратора.

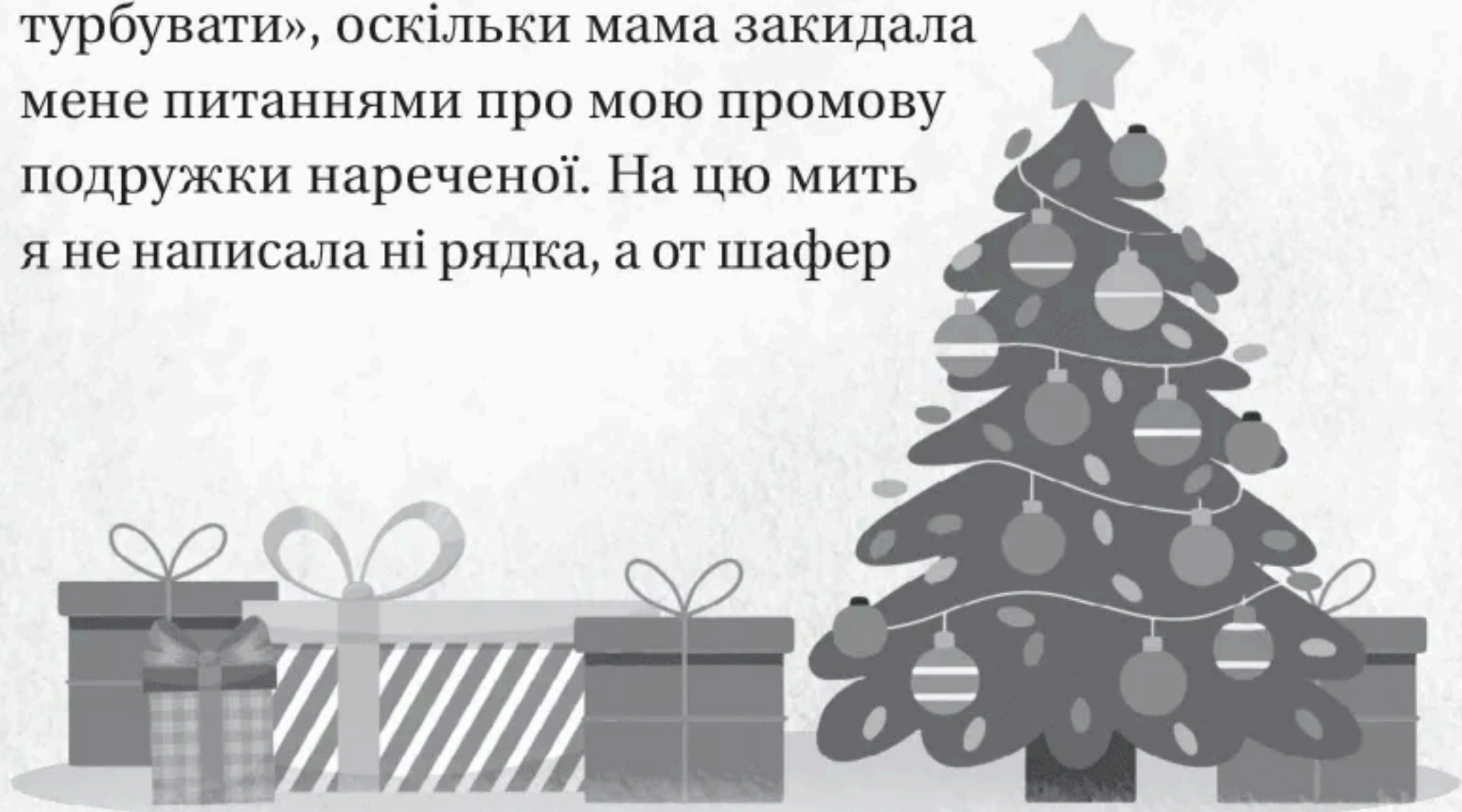
Вражає, як швидко вона псує мій настрій жменькою слів, і жодна різдвяна музика, що горлає з динаміків по всьому ресторану, мене не врятує.

— Він приєднається до нас? — Я міцно хапаюся за спинку стільця замість того, щоб сісти за стіл, як ми збиралися.

Габріела супить брови.

— Так. Я писала тобі про це вчора.

Та щоб тобі. Я ввімкнула режим «Не турбувати», оскільки мама закидала мене питаннями про мою промову подружки нареченої. На цю мить я не написала ні рядка, а от шафер

Ейдена, Люк Дарлінг, уже надіслав моїй мамі варіант для схвалення.

— Присутність Ейдена стане проблемою? — цікавиться сестра дещо напруженим тоном. Погляд мами стрибає між нами двома й з докором, як і завжди, зупиняється на мені, мовчки вимагаючи, щоб я не вчиняла сцени й не псувала день сестрі.

— Ні, — намагаюся перетворити хмурий погляд на усмішку. — Взагалі не проблема.

Брешу, але, на щастя, ніхто мене не викриває. Сказати, що стосунки між моєю сестрою та мною стали дещо напруженими, оскільки вона почала зустрічатися з моїм колишнім, — це нічого не сказати, але хай там як, я не намагалася щось виправити.

Саме тому ти тут, докладаєш зусиль, щоб залишитися і допомогти перед весіллям Габрієли, а не уникаєш усіх аж до початку передвесільної вечері.

Мій вираз обличчя, мабуть, зменшує хвилювання сестри, оскільки вона хутко повертається до вхідних дверей ресторану.

Її усмішка знову сяє.

— От і добре! Люк зрештою вирішив приєднатися. Мене так щільно поглинули думки, що я не помітила Люка, який зайшов у ресторан за Ейденом.

Лайно.

Серце затинається в грудях.

— Він теж тут?

Габрієла зиркає на мене.

— У них з Ейденом були плани, то я запросила і його.

— Навіщо? — Запитання злітає мимоволі.

Мені, може, й випало поговорити з Люком лише чотири рази, але цього виявилось достатньо. В минулому я зустрічалася з такими хлопцями, як він, і це ніколи не закінчувалося добре для мене, тому я вважаю за краще триматися осторонь Люка і його хронічної життєрадісності.

Що ж, мені б варто уникати його через це й ще через той факт, що він привабливий, розумний та милий найкращий друг Ейдена з медичної школи. Я зустріла його лише *після* розриву з Ейденем, оскільки лікар Дарлінг був зайнятий волонтерством у Червоному Хресті.

Чоловік насправді ідеальний на папері, й саме такої людини моя мати бажала б для мене... *якби* я була відкрита до стосунків з кимось із Лейк-Вістерії.

Формально Люк не з нашого маленького містечка, але він перебрався сюди рік тому через Ейдена й вакансію в лікарні, тому я ставлю його на одну дошку з рештою чоловіків.

— Като, — мама вимовляє моє прізвисько, немов прокляття.

— Слухаю? — кидаю я, сердито зиркаючи на неї. Вона задирає носа вгору з явним невдоволенням.

— Ти можеш не вчиняти сцену хоча б годину?

Я ігнорую укол болю в грудях і натягую змучений вираз.

— Ну не знаю. Нелегке завдання...

Габрієла роздратовано зітхає.

Чую сердите фиркання мами.

— Я не розумію причин твоєї неприязні до Люка. Він практично сім'я Ейдену, але ж ти не помреш, якщо поводитимешся ввічливо?

Удар досягає мети, хоча я ретельно це приховую. Я навіть не впевнена, що мама в курсі, скільки таких тверджень завдали мені болю, тому що я ніколи не говорила з нею про це відверто.

— Принцесо, — кличе Ейден, щойно підійшовши до нашого столу. Має свіжу стрижку, одягнений у свою звичну сорочку-поло й випрасувані штани кольору хакі, від чого нагадує завсідника заміського клубу. Вибір одягу Ейдена мав би бути першою ознакою того, що ми не пара, і я подумала: його стиль — це саме те, що до смаку моїй мамі.

Мені не знадобилося багато часу, щоб зрозуміти, що я буду стосунки з Ейденем з помилкових причин, головною серед яких була надія заспокоїти свою мати, і він, здавалося, відчував те саме щодо нас, хоча мав сміливість порвати зі мною першим.

Мій майбутній швагер¹ обіймає Габі й притягує її до своїх грудей. Вона горнеться до нього, коли він залишає поцілунок на її маківці, викликаючи тихий звук вдячності від моєї мами й скромну посмішку від мене.

Я буду першою, хто визнає, що вони дуже милі разом, навіть якщо улюблене пестливе ім'я Ейдена для Габі змушує мене закривати очі час від часу.

Я так відволікаюся на цих двох голубків, що не помічаю, як Люк обходить стіл, поки його рука не торкається моєї.

Легке, невимушене відчуття зароджується у мене в грудях від одного дотику, перш ніж я розчавлюю його вагою нашої реальності.

¹ Чоловік сестри. — Прим. ред.

Мені, може, й *подобається* дотик Люка. Можливо, навіть *подобається* запах сандалового дерева й шкіри, який лине від його куртки, що зараз одягнена поверх простої чорної сорочки *Henley* та джинсів. Але як людина мені Люк *не до вподоби*. Він дратівливо доброзичливий, гнітюче вдумливий і такий хлопець, який міг би надихнути на створення супергероя коміксів, завдяки своїм м'язам і прагненню допомагати іншим.

— Каталіно, — з усмішкою промовляє моє ім'я Люк. Я не здивована бачити, як він обдаровує решту такою самою.

Щось у тому, що його усмішка спонукає мене *відчувати*, калатає тривожними дзвониками в моїй голові, і я дещо відсуваюся.

— Лукасе.

Його усмішка ширшає, коли він повертається до мене обличчям.

— Просто Люк.

— Ха. А я от думала, ми кличемо одне одного повними іменами.

Він сміється про себе, змушуючи щось у моєму животі тріпотіти.

— Моє ім'я не Лукас.

— Шкода. Мені воно подобається більше, ніж Люк.

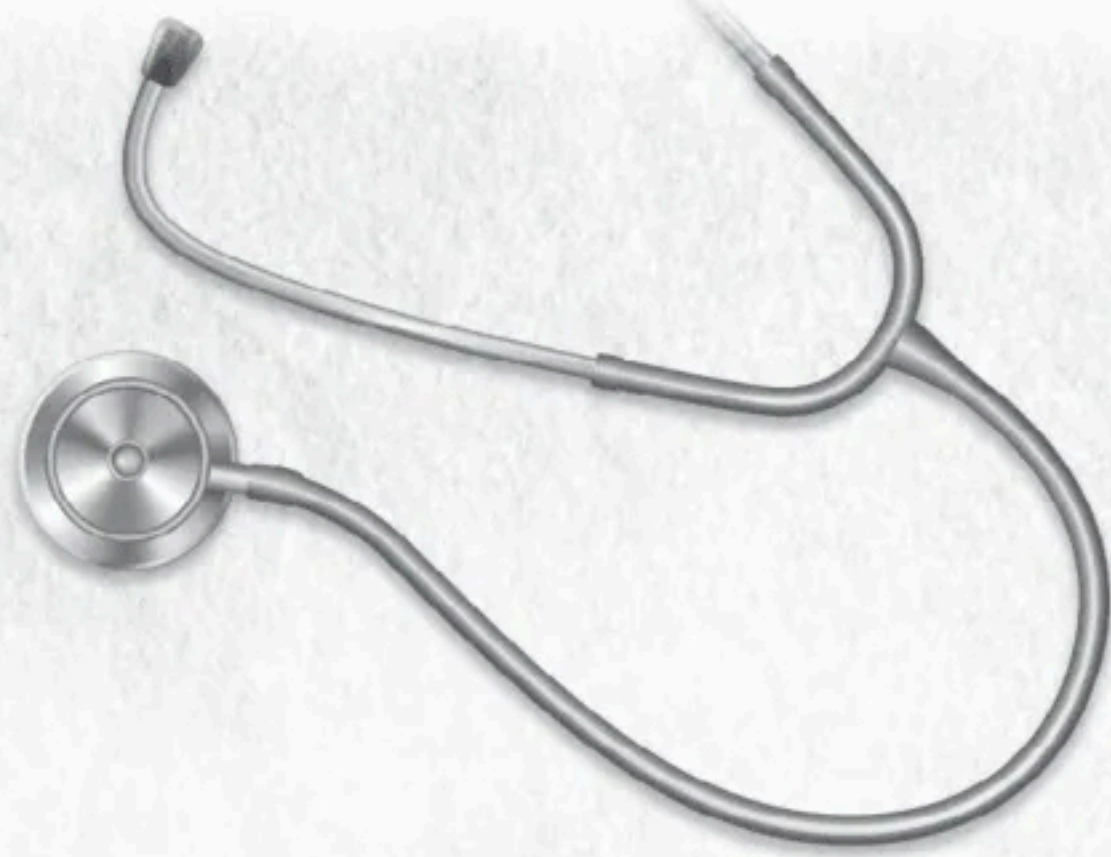
Його карі очі виблискують, як завжди, коли йому весело, і, хай йому грець, вони дійсно гарні й обрамлені найтемнішими, найгустішими віями, які соромлять мої.

Мені доводиться першою розірвати зоровий контакт, оскільки я не можу витримати його увагу.

Можливо, Люк Дарлінг¹ зі своїм прізвиськом і відповідає сподіванням решти, проте мене він не переконав. Я маю на увазі, має ж бути якийсь підступ, чи не так? Ніхто не може бути *таким* щасливим увесь час, або настільки готовим покинути свої справи, аби допомогти іншим, навіть якщо він давав клятву захищати кожне життя за будь-яку ціну.

Попри мої занепокоєння, мені доведеться змиритися з Люком у найближчому майбутньому, оскільки двоє людей, яких ми любимо, — одружуються, подобається він мені чи ні.

¹ *Darling* (англ.) — милий, любий, коханий.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Люк

Попри підбадьорювання щодо найкращої поведінки дорослого чоловіка трохи за тридцять, яким я напучував себе дорогою до ресторану, коли я побачив Каталіну, — ґрунт під ногами захитався.

Після того як Ейден і Габі зійшлися, ми бачилися лише кілька разів, і кожна окрема зустріч залишала мені питання: чому я взагалі намагався заговорити до неї. Якби Ейден не наполіг, щоб я приєднався до них, я б взагалі пропустив цей обід.

Попри співмешкання, ми рідко проводимо час разом, оскільки обидва працюємо лікарями у відділенні невідкладної допомоги в новенькій найсучаснішій лікарні «Лейк-Аврора». Зазвичай ми бачимося лише мимохідь, адже

